

З-під мертвотно-сірої зотлілої шкіри видніються рештки м'язів і нитки сухожиль. Сяйливі зеленаво-карі очі в запалих гумових очницях. Принаймні вони справді належать їй: рухаються, коли розглядає себе. Рідкі гнилі зуби, між яких запеклася кров. Що там їдять зомбі? Тільки мізки чи не гребують й іншими нутрощами? Навряд чи схвалили б яблуко в карамелі, яким вона поласувала сьогодні.

Джет дивиться на своє відображення у дзеркалі кімнати сміху, на своє мертве обличчя — упс, обличчя живого мерця. Вона пробула в кімнаті цілих три хвилини, тож мама не має підстав бурчати. Але тепер немає чим дихати. Гаряче повітря, що пахне ірискою, конденсується на гумі та липне до шкіри. Джет стягає з голови маску. Шкіра все одно бліда, хоч уже не така сіра. У дзеркалі кругле обличчя видовжене, густі брови й кирпатий ніс спотворені. Коротке світле волосся стирчить навсібіч. Дівчина пригладжує його рукою — чути електричний тріск.

— Джет?

— Ой, — сахається вона.

Дзеркало спотворило й обличчя хлопця за спиною, зім'яло м'язи, як міхи акордеона, але Джет упізнала голос.

Звісно, бляха-муха. Джей-Джей Лім. Щоправда, на голові замість зачесаного назад чорного волосся — яскраво-руда перука, на чистому смаглявому обличчі широкі, наче залізничні колії, шрами, а одягнений він у джинсовий комбінезон та смугасту сорочку. Лялька-вбивця Чакі. Цей фільм вони дивилися на третьому побаченні.

— Не хотів тебе налякати, — ніяково шморгнув носом він.

— Це ж Геловін, у тому й суть.

Ще більш ніякова мовчанка. Джет рушила геть, не переводячи погляд на нього справжнього, повз ятку з гарбузовими пирогами та яблучними кексами. *Лише 5 доларів!!!* — мов кричав напис крейдою.

— Цей... — Джей-Джей стягнув із голови перуку й, спотикаючись, попрямував за дівчиною крізь юрбу дітлахів із розмальованими обличчями.

Чому він іде слідом? Вона ж дала їм обом можливість легко й невимушено розстатися. Знову...

— Вибач, — провадив він, — я тут подумав... Просто...

Що ж, весело. Джет дуже рада, що прийшла на геловінський ярмарок. Увесь Вудсток, штат Вермонт, юрмиться на Зеленці в центрі, та вона примудрилася натрапити на єдину людину, яку геть не хотіла бачити.

— Цукерки або життя! — гукнув до неї вампір-недоросток.

Джет подумки побажала йому вдавитися бридкими вампірськими зубами. Діти завжди такі надокучливі. Чи це все передоз цукру? Уже минула десята — коли батьки вкладають дітей спати? Хай там як — недостатньо, трясця, рано.

* Лялька-вбивця Чакі — персонаж американського фільму жахів 2017 року «Культ Чакі» (англ. «Cult of Chucky»). — Тут і далі прим. ред.

Вона пришвидшила ходу, але Джей-Джей не здавався.
— Джет, будь ласка, — простягнув він руку до її плеча. — Маю про дещо з тобою поговорити.

Джет зупинилася й зітхнула. *Про дещо* — це ж про нас, чи не так? А вони вже давно не ми — уже кілька місяців.

— Не могу зараз.

Брехня.

— Допомагаю батькам збирати кошти.

Ще більша брехня.

— Це Генрі намалював тобі шрами?

Зміна теми.

Джей-Джей примружив гострі очі:

— Будь ласка, Джет, це важливо.

— Невже таки *важливо*? — пирхнула дівчина. — Як тоді, коли ти сказав, що я — найкраща, кого ти зміг знайти... у Вудстоці? Та ти просто поет, Джейу!

— Ти ж знаєш, це не в поганому сенсі. Та зараз мова не про нас, а...

— Гей, приятелю! Ти впустив? — пролунав рятівний голос над плечем Джей-Джея. Її брат Люк нахилився й підняв з трави зім'яту руду перуку. Випростався й розправив плечі, простягаючи її Джей-Джеєві. У зелено-карих очах відбивався блиск гірлянд.

Джей-Джей забрав перуку й нарешті зрозумів натяк — зник у натовпі.

— Урятував тебе, — промовив Люк.

Джет ніколи б цього не визнала. Примружилася, готова повідомити про це, та Люк заїхав їй у плече, цілячись у больову точку. Промазав. Але йому вже, трясця, тридцять і він — батько, тож скільки можна битися?

Джет не відреагувала — урок, який, так чи інакше, засвоюють усі сестри. Це дратує братів більше.

Люк посміхнувся, випнувши щелепу. Власне, йому якось удалося випнути всю голову — медово-русьяве волосся знову підстрижене закоротко. Наче щетина. Софії, мабуть, подобається так. І — чудово — ось і вона, з малюком Кемероном у костюмі нещасного гарбузика на боці.

— То був Джей-Джей? — Софія притиснулася до Люка стегном, заявляючи права на нього. На ній, високій і гнучкій, — костюм Жінки-кішки. Обтислий шкіряний комбінезон, що не пробачив би жодного зайвого сантиметра нижчій і округлішій Джет. А колись, у підлітковому віці, вони ділилися одягом — і завжди стояли стегном до стегна. Аж поки Софія витяглася вгору, а груди Джет почали розтягувати светри.

— Невже до нього так і не дійшло? — Люк оглядав ярмаркову метушню, яка, слава Богу, нарешті вщухала. — Що можна не зрозуміти, коли хлопець стає на одне коліно, а ти кажеш «ні»?

— Ото ж бо, — докинула Софія без потреби.

— Усе було не так, — заперечила Джет.

— Отже, Мардж, — Люк знову сподівався спровокувати її, — що в тебе за костюм?

— Оце? — Джет показала на свій чорний гольф, чорну джинсову безрукавку, чорні штани й чоботи. Так, теж чорні. — Думала, це очевидно. Костюм недостудентки, що вилетіла з юридичного та досі живе з батьками у свої двадцять сім, — пожартувала до того, як це зробив би хтось інший.

— Найстрашніший костюм на ярмарку, — просичав Люк.

Софія штовхнула його ліктем.

Усередині у Джет закрутило, щоки спалахнули.

— Ти щось теж без костюма, — нагадала братові.

Люк прочистив горло:

— Бо я тут представляю нашу родину й «Будівельну компанію Мейсона». Це наш ярмарок — важливо мати професійний і дружній вигляд.

— З цією зачіскою? — засміялася Джет, усе ще ображена. Можливо, полегшає, якщо трохи збити пиху з Люка, як він збиває з неї. Хоч трохи. — Компанія ще не твоя, братику.

На його щелепі сіпнувся м'яз.

— Наступного року буде його. — Софія стиснула руку чоловіка. Її обличчям розпливлася червона посмішка.

Наступного року, коли тато піде на пенсію. Ні, не так — *якщо піде*. Він уже тричі збирався. Джет знала: про це краще не говорити.

Продемонструвала братові порожню посмішку, виставивши на огляд усі зуби.

— Перший Геловін Кемерона. — Софія миттю змінила тему розмови на *дозволену*. На свого малюка. На те, про що вона справді хотіла говорити. — Він у нас гарбузик, — і підкинула хлопчика на стегні.

— О, дідько, справді? — відказала Джет. — Я гадала, кабачок.

— Джет, — Софія повернулася до неї, — можеш не лаятися при дитині, будь ласка?

— Трясця, вибач. — Джет затулила рота долонею.

— Серйозно?

— Упс, вирвалося. — Насправді ні.

— Усе ще пишеш той... що то було? — запитала Софія. — Сценарій?

Джет човгнула, придавила носом опалий лист. Жодного бажання про це говорити, але Софія і Люк дивилися на неї, тож вибору не було.

— Ні, більше цим не займаюся.

Люк запхав руки в кишені. Починається.

— Уже здалася? — мовив з явним задоволенням. — Це, мабуть, новий рекорд.

— Узагалі-то я вже працюю над іншим, — сказала Джет рівним голосом — будуючи стіни й захищаючи їх усмішкою. — Над новою ідеєю.

— Це не той застосунок для вигулу собак? — поцікавився Люк.

Емоції розгорілися яскравіше, шлунок забурчав. Джет втупилася в брата поглядом у німому запитанні.

— Тато розповів.

— Що ж, — ніби їй начхати. — Було б добре, якби ви всі перестали обговорювати мене.

— Що ж, — відказав хлопець, — було б добре, якби в цьому не було потреби.

— Іди в сраку, Люку.

— Джет!

— Малий ще навіть не розмовляє, Софіє.

— Ось у чому відмінність між нами, — зауважив Люк. — Я, коли маю мету, доводжу справу до кінця.

Джет зареготала. Похмурий хрипкий сміх, що, кажуть, не пасує до її обличчя. Здається, вона щодня викурює пачку сигарет, хоча жодного разу не пробувала. Сміх старого діда.

— У мене є все життя, — те саме казала собі щопонеділка вранці, коли батьки йшли на роботу, а вона залишалася вдома. Що більше повторюєш — то більше віриш. І взагалі, краще не дозволяти Люкові дошкулити їй, як сьогодні. — І, схоже, ти забув, що в десять років я виграла районне змагання з правопису.

Брат схилив голову.

— Не забув.

Звісно, не забув, бо це не єдине, що сталося того дня.

— Що ж. — Софії було невтямки, який похмурий спогад обриває мелодійним голоском. — Поїдемо додому. Малюк починає буркотіти.

— Люку, ти що, мало білка сьогодні з'їв?

Дідько, навіть не слухає — витягнув шию й дивиться поверх відьомських і супергеройських голів на батьківську ятку.

— Мушу йти рятувати тата, — сказав на прощання.

— Слухняний маленький фіндир, — пробурмотіла Джет.

Люк почув і озирнувся. Його очі спалахнули.

— Я принаймні головний з фінансів, а не довбане головне фіаско.

— Слабенько завернув. Спробуй ще.

— Джет!

— Це Люк лається, а не я!

Кемерон заметушився, потираючи очі, і Софія зітхнула.

— Було б добре, якби ви двоє не сварилися, — сказала вона.

Джет похитала головою:

— Це була не сварка. Проста собі розмова. Та звідки тобі знати?

— Він останнім часом дуже стресує.

— Це ж Люк, — зауважила Джет, — він завжди стресує. Та, я впевнена, цього тижня він знайшов час пограти в гольф із Джеком Фінні та Девідом Дейлом щонайменше двічі. *Стресує* він. Не забувай, що я знала його до цього. І тебе теж.

Ось що, холодне й колюче, розділяє нині Джет і Софію. Коли їдеш на навчання, а твоя найкраща подруга, яка

перестала дзвонити й відповідати на повідомлення — та перейматися дружбою, — накидає оком на твого брата. Що завгодно, аби стати однією з Мейсонів. Джет давно не знає, як з нею розмовляти, і ніколи цього не скаже, але вважає малюка до біса нудним.

— Що ж, піду... — Вона не договорила, та в цьому не було потреби.

Софія, мабуть, теж зітхнула з полегшенням, коли Джет пішла геть, розчиняючись у добряче поріділому натовпі.

Люди почали розходитися — вовкулаки й серійні вбивці заступали їй шлях. Велетенський костюм kota прямував просто на неї. З біло-рудих хутряних плечей стирчала недоречна людська голова, котячу ж він ніс під пахвою. Джет упізнала людську частину: лиса голова й темна шкіра, очі, збільшені скельцями круглих окулярів. Джері Клей. Член сільської ради доглядачів — мамин колега. Власне, Джері головує, а мама — його заступниця. Після виборів казала, що не заперече, та мама не вміє брехати.

Джері-Кіт ішов між двох полісменів. Замість костюмів — однострої. Щити на грудях, пістолети на поясах. Лу Дженковскі, нещодавно призначений шефом поліції, і Джек Фінні, який жив по сусідству скільки Джет себе пам'ятає.

— Привіт, Джет. — Джек зустрів її знайомою усмішкою, високий і широкоплечий. Сивина проступала і в темному волоссі, й у щетині. Коли вони були підлітками, Софія називала його сивочолим джентльменом, хоча сивина в нього з'явилася не так давно.

— Вітаю, містере Фінні. — Вона мала б називати його сержантом чи якимось так, але не звикла. Містер Фінні — принаймні краще, ніж *тато Біллі*, як Джет подумки зверталася до нього майже все життя.